

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Roksana Jędrzejewska-Wróbel
Siedmiu wspaniałych i sześć innych, nie całkiem nieznanymi historii

Polish text © Copyright by Roksana Jędrzejewska-Wróbel 2009
in arrangement with Bajka Sp. z o.o., Warsaw, Poland

© 2022, za srpski jezik Odiseja

Objavlivanje ove knjige pomogao je
©POLAND Translation Program

Roksana Jendžejevska-Vrubel

SEDAM VELIČANSTVENIH

i šest drugih, ne sasvim nepoznatih priča

Prevela s poljskog
Mila Gavrilović

Ilustrovala
Biljana Mihajlović

ODISEJA
Beograd, 2022.

Sadržaj

PAPUČELJUGA

- 9 -

SEDAM VELIČANSTVENIH

- 17 -

NEDOVOLJNO BLEDA PRINCEZA

- 27 -

TRI SNALAZLJIVA PRASETA

- 41 -

PORODICA ŽABIĆ

- 47 -

KULA SLAVE

- 55 -

O PRINCEZI KOJA JE ZASPALA

- 67 -

O AUTORKI

- 75 -

O PREVODITELJKI

- 79 -

O ILUSTRATORKI

- 81 -

PAPUČELJUGA

(po ideji Agnješke Želevske)

Bila jednom jedna mama. Dobra, nežna i nesvakidašnje vredna. Imala je dve ćerke – lepe i pametne devojčice – Filomenu i Manuelu. Mnogo ih je volela i želela je da im skine zvezde s neba, iako ju je uloga mame ponekad zamarala. Baš kao tog subotnjeg popodneva. Sedela je za kuhinjskim stolom i nije imala snage da raspredi sudove od ručka. Umorno je zurila u ostatke cvekle, koju Manuela nikad ne pojede. „Moram se setiti da za nju sledeći put napravim neku drugu salatu”, pomislila je i začula Filomenin glas:

„Mama! Još nisi počistila sto?! Zaboravila si da mi uskoro dolazi drugarica? Treba da uradimo eksperiment za školu!

Kako da je uvedem u ovaj svinjac?”

Mama je skočila da počisti, kad se na kuhinjskim vratima pojavi Manuela.

„Mama, već je pola pet! Lepo sam te zamolila da mi kažeš kad bude četiri. Pozvana sam na rođendan. Zbog tebe ću zakasniti!”

„Izvini, dušo, smetnula sam s uma. Odvešću te autom”, reče mama dok je jednom rukom brisala sto, a drugom ubacivala sudove u mašinu.

Treću, nažalost, nije imala, ali kada su se Filomena i njena drugarica pojavile na vratima, kuhinja je ipak blistala i nije bilo ni najmanjeg traga od cvekle. Mama je zgrabila ključeve i potrčala ka autu jer ju je mlađa ćerka požurivala. Pola sata kasnije ponovo se pela uz stepenice. „Još samo da stavim veš na pranje, da ušijem Filomeni čarapu, izglancam Manueli cipele i moći ću da predahnem. Mada bi možda trebalo da napravim neki kolač...? Devojčicama se pre neki dan jeo čizkejk...”, razmišljala je dok je otključavala stan, kad odjednom oseti neobičan miris.

„Nešto mi je poznat ovaj miris... Kao ruža pomešana s cimetom...”, prošaputala je.

Onda ju je ugledala. Elegantnu ženu u plavoj haljini kako sedi na trosedu u dnevnoj sobi. Čim je ugledala mamu, žena ustade i, uzviknuvši „Aurelija!”,

baci joj se oko vrata. Tek tada je mama u toj otmenoj neznanki prepoznala Anđelu Vračarić, najbolju drugaricu s fakulteta.

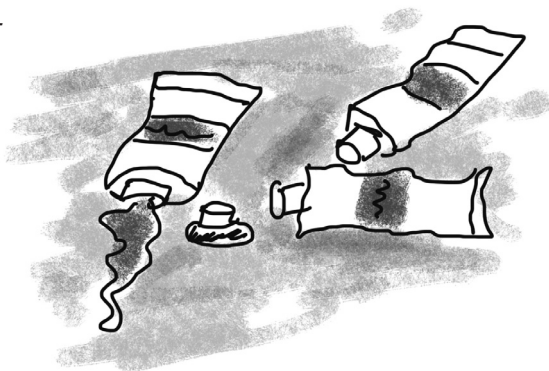
„Kako si se samo promenila!”, reče mama.

„I ti si”, osmehnu se Anđela, ali mama je znala da to uopšte nije kompliment.

Razgovarale su celo veče i celu noć. Mama nije stavila veš na pranje, nije izglancala cipele, nije napravila kolač. Samo je zašila rupu na Filomeninoj čarapi. Devojčice su prvi put u životu morale da spremne sebi večeru i razmeste krevet. Ipak, ono najgore dogodilo se ujutru.

Kada su Filomena i Manuela ustale, neobične Anđele nije bilo. Ali zato su na kuhinjskom stolu umesto – kao i obično – toplog kakaoa i sendviča ležale boje i četkice, a mama je (njihova sopstvena mama!), u spavaćici i bosa, slikala! I to pravu pravcatu sliku! Devojčice su naravno znale da je mama bila

slikarka, da je svojevremeno imala neke izložbe, da je čak dobijala i nagrade. Ali to je ipak bilo davno, vrlo davno, dok

im još nije bila mama. A po njihovom mišljenju, kad si mama ne priliči ti da slikaš u kuhinji. I to, povrh svega, bosa! Mame treba ujutru da probude svoju decu i da im posluže ukusne sendviče i topli kakao.

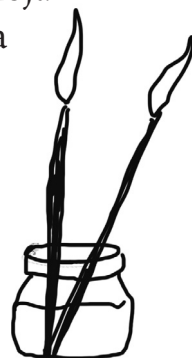
I da su uvek nasmejane. I da pitaju decu da li su ponela sve za školu, da im mašu kroz prozor, a posle da ih sačekaju s ručkom i da im pomažu oko domaćeg. Filomena i Manuela nisu rekle ni reč, ali je po njihovom izrazu lica bilo jasno da im se ta nova mama uopšte, ali uopšte ne sviđa. I mama je to primetila ali je, umesto da brzo odloži četkicu i izvadi mleko iz frižidera, rekla:

„Same ćete napraviti musli, važi?”

A po podne je, kad se tata vratio sa službenog puta, saopštila da će biti vrlo zauzeta, jer se sprema za vernisaž* koji joj je organizovala Anđela. Zbog toga moram imati više vremena za sebe, pa je potrebno da svako preuzme deo obaveza. Tata je promrmljao nešto o drugarici koja glumi dobru vilu, ali mama nije reagovala na to i samo je nastavila da slika.

I tako je bilo svakog dana. Otkako ju je posetila ona lepa Anđela, mama je postala nemoguća. Umesto da kuva – naručivala je picu, umesto da se mota

* VERNISAŽ –
svečano otvaranje
slikarske izložbe.

po kući s krpom – zatvarala se u spavaću sobu sa štafelajima, umesto da pita kako je bilo u školi – pričala je o umetnosti. Devojčice su morale da izbacuju smeće, da same sebi spremaju doručak i večeru, da idu u nabavku i da usisavaju. Bilo je nepodnošljivo! A najgore je to što mama uopšte nije marila za njihovo frktanje i namrgođena lica, samo je mirno mešala boje i na svakih nekoliko dana dodavala novu sliku uz ona platna koja su već stajala u predsoblju i koja im nije dozvoljavala da vide. Uostalom, ni Filomenu ni Manuelu nije ni najmanje zanimalo šta to njihova mama slika, jer šta ih je pa bilo briga? Zbog tih glupih slika se u njihovoj kući sve okrenulo naglavačke! Ali zažaliće mama zbog toga! Devojčice su bile sigurne u to.

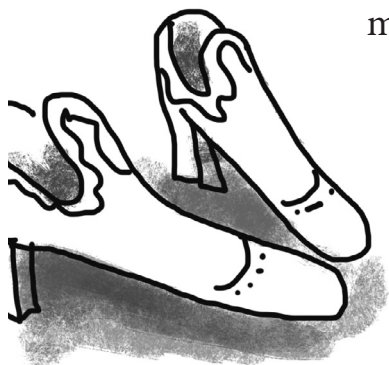

Na dan otvaranja izložbe ne samo što su saopštile mami da neće ići s njom nego su još i – navodno slučajno – prosule na pod u predsoblju sav šećer iz posude i kilogram soli. A kad je mama, uveliko odevena u svoju najlepšu svečanu haljinu, počela da čisti, uradile su nešto još gore. Sakrile su njene nove cipele, kupljene specijalno za tu priliku. Nadale su se da će to sprečiti mamu da izađe iz kuće. Ali avaj! Nakon bezuspešne potrage mama je jednostavno obula

svoje spljoštene kućne papuče i požurila na vernisaž. Kada su se vrata za njom zatvorila, devojčicama je bilo

žao, iz minuta u minut, sve više.

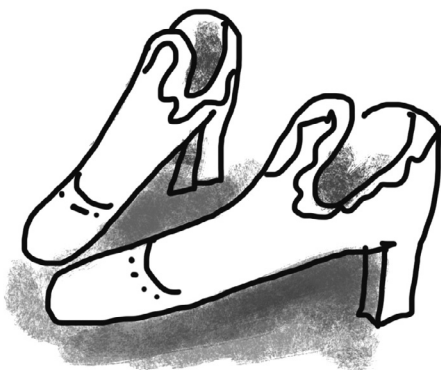

Na kraju su bez reči izvukle kutiju s cipelama iz zamrzivača i pojurile u galeriju. Još izdaleka su kroz dobro osvetljen izlog ugledale slike.

Prelepe prizore, oblake u dužinim bojama, čarobno cveće, a

među njima... sebe! Filomenu i

Manuelu, s nežnim laticama umesto kose, kako plešu nebom i lete s pticama.

Devojčice su nemo zurile u izlog galerije sve dok nisu ugledale mamu. Stajala je u predivnoj haljini i odvratnim papučama, okružena ljudima koji su joj davali cveće i čestitali, a ona se osmehivala, ali nekako tužno. Iskreno se osmehnula tek onda kad su joj pritrčale Filomena i Manuela i uručile joj cipele.

Elegantne, s visokim potpeticama. Jedna jednu, druga drugu.

